Частина перша

Він перебував на межі того благодатного стану, що буває в людини між сном і явою. Тіло досі було під владою солодкого спокою та млості, які так добре відчуваються після бурхливо проведеної ночі та глибокого сну по тому, а от голова...

У ній-то якраз і розгорталася титанічна боротьба.

Перші проблиски свідомості, намагаючись проникнути до царства тихого гіпнотизера-сну, починали спершу несміливо, а тоді дедалі наполегливіше тривожити, ба навіть мучити його дрімотний розум. Уривки нечітких думок, образів, невиразних бажань, якихось не визначених поки що тривог, які гудуть настирним роєм жалючих бджіл, дедалі більше відвойовували його в дрімоти, повертаючи до реальності. Від однієї особливо тривожної думки, а саме: «Що ж тепер робити?!» — він навіть здригнувся. І зрозумів, що вже не спить. Залишалося розплющити очі та й зустріти новий день, що він і зробив, щоправда, не без великого зусилля.

В кімнаті панував напівморок. Та крізь нещільно запнуті фіранки вже пробивалося слабке сірувате ранкове світло, завдяки якому можна було розгледіти все навколо. І першим же, що він побачив, був його власний

одяг, який валявся на підлозі коло ліжка, власноруч безжалісно зім'ятий. Неподобство! Ніхто й не подумав навести лад! І нащо тільки він утримує цього ледаря-слугу?

Його погляд ковзнув далі...

Неподалік ліжка стояв присадкуватий столик з потворно кривими ніжками, заповнений баночками, флакончиками, пензликами та ще силою-силенною дрібничок. А довершувала ту виставку фігурка до неподобства огрядного амурчика, схожого більше на поросятко, аніж на янгола, до того ж опецьок нахабним чином цілився в юнака зі свого порцелянового лука. Зухвале дитя! Таке мале й таке жорстоке!..

Перевівши погляд трохи вище, він помітив на стіні картини з зображенням дивних павичів, більше схожих на сільських курей, які вирішили прикрасити себе чужим пір'ям. Серед цих «дивовижних» птахів можна було розгледіти й жовтувато-білі пишні напівголі жіночі тіла в недоладних позах. Повна відсутність гармонії та смаку! Споглядаючи всю цю екзотику, юнак дійшов висновку, що він не в себе вдома.

Але ж де тоді?!

Це питання обпекло його не менше попереднього, від якого він прокинувся. Щоб отримати на нього хоч якусь відповідь, він обернув голову в інший бік...

Прямісінько біля кінчика його носа були... оголені жіночі перса. Так-так!.. Не великі й не малі, а саме такі, щоб викликати захват і в жодному разі не образити тонкого смаку найвишуканішого поціновувача цієї частини жіночого тіла.

«Який усе-таки таки чудовий сон!» — подумав юнак і від задоволення навіть прицмокнув губами. Та одразу усвідомив, що не спить. І перса, і дівчина, якій вони належать, були цілком реальні! Від них ішло тепло та якийсь терпкий квітковий запах, від якого стало лоскотно у носі.

Стримавшись, аби не чхнути й не збудити німфу поряд із собою, він трохи відірвав голову від подушки, щоб краще її роздивитися. Ну що ж, вона була молода, доволі мила та зваблива. Та що більше він вдивлявся у ці риси, то більше приходив до думки, що не має до неї жодних почуттів...

Невже знов? Укотре?! Легкий докір сумління шкрябнув його несподівано розбурхану совість. Черговий раз він погубив чиюсь цноту? Спалахнув і охолов! Досягнув свого, а тепер не радий!.. Мало того, що він уже напевне втратив усякий інтерес до цієї жертви своєї нічної пристрасті, так він ще й пригадати не може, хто це! І взагалі, де він? Як він тут опинився?

Від невідомості й безлічі питань, які впивалися в затуманений мозок, а може, й не лише від них, голова пішла обертом. З легким протяжним стогоном юнак опустив її на подушку й заплющив очі. І цей слабкий стогін розгубленості, здається, зміг-таки пробудити в ньому деякі спогади.

Звідкись здалеку, з дрімотних закапелків пам'яті, стали долинати відголоски шаленої музики... мерехтливі збуджені обличчя приятелів... пляшки вина й шампанського, яким немає ліку... танці, що переходять у суцільний скажений галоп... темні вабливі

вулиці... тьмяні ліхтарі нічного міста... і відчуття нестримних весєлощів. Ці неясні спогади дедалі більше складалися у визначену картину вчорашньої гульні, а це таки підказало йому дещо про теперішнє місцеперебування.

Ну звісно, він був у закладі товстухи Лулу! І совість його одразу заспокоїлася. Натомість знову прокинулася тривога.

Намагався діяти якомога тихіше, щоб не збудити дівчину — навіщо ж порушувати її спокій... Це було б якось не по-людському...

Відверто кажучи, він узагалі нікого в будинку не хотів непокоїти в такий ранній час. Ліпше піти тихо й непомітно.

Отож юнак став поспіхом збирати свій одяг, натягаючи його швидесенько на себе. А мав він у цьому, мабуть, чималий досвід, адже буквально за хвилину вже підійшов до дверей у костюмі, обережно прочинив їх і визирнув назовні. Шлях, здавалося, був вільний...

Не гаючи часу, юнак вийшов у коридор і обережно, навшпиньки рушив його лабіринтом. Здолавши один поворот, другий, він уже зовсім був вирішив, що вдасться піти непоміченим...Та в цей момент з бічної ніші, наче чорт з табакерки, з'явилася огрядна пані в прозорому пеньюарі й рішуче перегородила йому дорогу.

Юнак мав намір обійти її, відступивши вбік. Та де там! Пані всім тілом колихнулася в той самий бік, що й він. Її яскраво намальований кривавою помадою рот скривився в подобі посмішки, що явно не віщувала